

To bylo tak. Na čtvrtek jsem si udělala plán. Tali plán. Aby mi byl k ..... k ničemu, páč, když jsem přišla dom, čekal tam na mě místo Talimůry vyřehtanej Rumíček. Pánik mi rád nabourává plány. Ale vím, chtěl, abych měla čas a prostor na to, užít si toho zrzavýho Pumprdlíčka. To je vám takový krásný vítání. Nikdo vás neválcuje, nerve vám ruce, nemlátí vás botou, nevylejvá vodu z misky. Jste zahaleni něžnou vlnou zrzavý lásky ☐ . Ne, ale abych byla spravedlivá, když vítá Talinka sama, je to taky pochopitelně trochu jiný vítání, než když jsou tam dva a jasně, že se musí drát každé dopředu. To si jí člověk taky hezky užije a ona tak nevyvádí. Ono by jí vůbec ve všem prospělo být jedináček, ve spoustě věcí by to zjednodušilo situaci, to jsem si říkala už na začátku. Ale tak jako to se holt nedá nic dělat. Každopádně jsme si se navzájem s Rumíčkem moc pěkně užili. Zcela pochopitelně byl on taky nadšen, protože si nemusel hlídat záda, aby mu na ně neskočila, neuhýbat, aby ho nesrazila a měl mě jeeeen pro sebe. Já dostala tolik dáárečků! Nejdřív botu, potom bačkoru, pak pešička, pak kongu. Hotovej jééžišek se z něj stal. A já se vrátila v čase, protože ..... jo, jako kdyby tam byl Ešátor. Ledva jsem dopsala nedávný článek o vítání, zjišťuju, že Rumíček změnil vítací strategii a dal se taky do nošení dárečků. Úplně jsem vám tam stála a byla celá zjihlá, jak jsem se vrátila v čase. A troošku se mi zamžily oční bulvy. ☐ A to jsem ještě netušila, že to není ten den naposled.

Popadla jsem balonek, dobrůtky a hurá do polí. Bylo hezký počasí a my měli pole s Rumíčkem celý jen pro sebe. Zašli jsme si do stařiny dělat ohaře a já se musím vždycky smát, jak je u toho Rumíček hroozně moc vážnej. Ešus byl profík. V tom smyslu, že opravdu to bral čistě ohařsky a tvářil se u toho fakt profesionálně. Rumíček to bere úplně hrozně vědecky a kdybyste ho u toho viděli, budete se smát tejden. Není to o stylu práce, on hledá naopak třeba mnohem líp než Ešus a i vystavení má pevnější (což je někdy, když to nepotřebujete, trochu problém ☐). Je to o výrazu. O výrazu toho psa, když se na vás podívá. Nevím, neumím to popsat, každopádně a rozhodně se u toho nesmím nikdy začít smát (což mi dá dost práci), poněvadž to ho dost jako rozhodí a nebojím se i říct to nahlas.... našťve se na mě. Páč asi jako znehodnocuju jeho práci. Připadám si potom jak studentka chemie, která se něčemu přiblblé směje při nanejvýš vážným pokusu a naprosto tím pana profesora znechutí. Ještě jsem se teda Rumíčkovi zatím nezačala omlouvat ☐ ☐ . Taky jsme si zašli běhat kros na muldy pro byčiglisty, kteří rozvorali pole a vytvořili tam odpornou měsíční krajinu. A pak jsme zasejč zašli o kus dál mezi keře a do stařiny za zvířátky.

A pak jsme potkali Talitým. Radost byla převeliká, Fleky hýkaly na celý okolí. Tak jsem se

zase měla možnost vrátit ke svému původnímu plánu a sice, že se půjdem s Tali tužit výcvikově. Stejně jako minule jsme musely ten rozjezd trochu poštelovat. Ale ... povedlo se to. A povedlo se to právě nad očekávání dobře. Protože v jednu chvíli před námi vyletěl bažant. A já místo abych byla smýkána jsem jen mohla zůstat stát pevně nohama na zemi, protože Tali krásně, opravdu krásně zareagovala na NE. A co navíc, v to jsem ani nedoufala, pak luxusně zareagovala na přivolání. Nemusela jsem jí ani malilinko stopkou dopomáhat. A ještě se radovala. Vnímala to, co jí říkám, že je moc dobrá a žiškovná a že mi udělala hodně hodně velkou radost, že snad se z toho dojetím i rozpláču, jak byla šikovná ☺☺ . Ono se to těžko popíše, ale pro mě to byl moc silnej zážitek, museli byste ji totiž vidět a znát jak v takových situacích dokáže jednat jindy. Tohle bylo poprvé, kdy byla opravdu při smyslech. A tak jsem si ještě lajsla jednu věcičku. Šly jsme na místo, kde to v ní vždycky spustí ohňostroj. A na rozdíl od minula, kdy se mnou moc pěkně šmejkla, když jsem se vítala s Rumíčkem a na vteřinu - co na vteřinu!-na půl vteřiny polevila v ostražitosti, jsem dneska jsem byla připravená jak ten kovboj v Tenkrát na západě. Cestou jsme si tak jako trošku projely zastavení na písknutí a taky to, že když řeknu ne-ven, že se má z kraje té vysoké trávy otočit a jít zpátky. Gestem jsem pak poslala Rumíčkotým, který si v dálce čutil balonky, zase do těch stejných míst, co jsme se potkali minule. A vyrazily jsme tam taky. A Tali mi vyrazila dech. Ale tentokrát ne proto, že by se mnou švihla o zem, ale proto, že SAMA OD SEBE se na mě otáčela, říkala si o kontakt a odměnu. Bože to byla nádhera, opravdová nádhera. Zavedla jsem ji k rybníčku, aby se mohla napít a trošku si oddychnout a zamířili jsme společně všichni domů. Pěkně na pohodu, jako jedna velká smečka, nikdo si nejel svoje, byli jsme tam prostě pohromadě. S Tali velmi nebývalá věc ☺ .